

sepe apium militare, & formicarum exercitum ducere. Quae probatum in bonae mentis iuuenibus (nam senes desperandi sum) confidimus. Haecenas ille.

ILLVSTRIVM RERVM SCRIPTORES TESTI-
monijs sententijsq; Poetarum frequenter
vfos esse. TIT VLVVS. XXXL

IN animo est, ut instituto meo fiat satis, Poetasq; sententijs testimonijsq; illustrium rerum scriptores frequenter vfos fuisse ostendere, ut, si alius miras, certe haec in parte, contra quosdam, dignitatem suam Poetica tueri queat. Damiani etenim sine insigni culpa non potest, quod adeo viris Diuinay rerum & humanarum studiosis probatur. Nullo vero magis quod scriptum est probas, quam si eius testimonio innitaris: hoc enim quanta eius in te fides sit, iudicat. Quod si non veteres tñ, sed etiã iuniores & nostros maxime Poeticay auctoritati sibi dedisse indicauero, gratiã fortasse consequar studiosos, tuamq; in primis frater, qui illud me aliquando audierat frequenter es miratus. Cur Poetas scripsit Damianum eum esse Hieronymus dixerit, tanq; illa omnia a veray scripturarum, imo a sacraray literarum sanctitate procul aliena esse deberent. Quintilianus, ex altissimi iudicii autor, libro suay institutionũ quinto, vbi de exemplis / sic scribit. Iam sententijs quidam Poetas non orationes modo sunt refertq; sed libri etiã Philosophorũ, qui, quanq; inferiora a ceteris præceptis suis ac liberis erodunt, reperere tñ auctoritatem a plurimis verbis nō fastidierunt: haecenas ille. Hinc, ut alios præteream, apud Platonẽ & Aristotelen, Principes philosophos, præter hoc quod vtrũq; de Poetica scriptũ esse constat, creberrimus testimoniorum ex Poetis vñs est: nec ab re quidẽ, nam ut Hesarion asserit li. confutationũ tertio, Poetas nihil omnino dixisse recte: quod vel Plato vel Aristoteles digne acceperit, nemo dixerit mente sanus. Platonẽ quanti Poetas monita fecerit, testatus est haud dubie in Dialogo qui Lydis sive de amicitia inscribitur: vbi, interprete Antonio Cædro, hæc verba sunt: Sed iter quod ingressi sumus videt mihi oportere in seculũ administracula Poetaray: Hi namq; nobis tanq; patres sapientij sunt & duces. Ecce Poetas Philosophiq; tanq; patres appellat Plato: tanq; abest ut Poetas eum in vniuersum abiecisse q̃s affirmare possit: nam & Trapezuntius in eius operis qđ de Platonis & Aristotelis comparatione scripsit libro secundo Platonem tanq; Poeticis figmentis nimis imitũ fugillat, Valer. Max. lib. octavo sub mortui Platonis capite, Sophronis poema inueniunt esse scriptũ, non ea

causa puto subditū a tanto philosopho q̄ sermo eo facilis optinet,
 ut voluit multi, sed q̄ bonū etiā studioꝝ partem huius nimis impen-
 deret. DE ARISTOTELE vis artinet dicere, etenim q̄ studioꝝ
 Homeri fuerit, sex libri facis attestant quos cum de Homericis ama-
 bilitatibus scriptū constat. Illud assero, in libris decem Eschicorū,
 Homeri versus ab eo non minus sexies passim citari / ut de Hesiodo
 Euripide Alexandride & Ennio alijq̄ quoꝝ ibidem testimonis pas-
 sim inserit, nihil memori. Quod opus, quoniam cotidie in eorum ma-
 nibus est, qui poterūt se inimicos profiteretur, miror nihil proficere:
 puto causam esse q̄ minime omnium ea intelligant quoꝝ doctus ille
 Philosophus a poetis est mutatus: in quorū cū numero et illud ex
 Metaphisicis eisdem / istis vulgatissimū. Enna male dispeni nolle
 vults ergo princeps: qui locū ex Homero depromptū esse notissimū
 est, & Brisarion docet: Verba sunt Vlysis Iliados secdo, que Caspar
 Virinus Silesius grece & latine admodū callens, nec horū ite sic trā-
 tulit. Non bona multoꝝ ditio, rex vnus & vnus. Sic princeps, cui sum
 ma dedit Saturnia proles Sceptra: poteratq̄ vt cunctis imperet
 vnus. Adde Codrus Vreus acutissimi ingenij & plurima lectionis
 grammaticis. Aristotelis dogma / quo vnū esse monū eia & ipsam
 immobilē affirmat ex Homero sumptū esse / hic etiā Iliados libro
 octauo locū inducit, adeo fortē se iudicantē vt ū caetra aurea e celo
 pendente ligatus esset, ab omnibus Dijs deabusq̄ coelo trahi non pos-
 set, Contra vero ipse deos dealesq̄ omnis eadē caetra ligatos facile
 in terras ac maria diraheret. Adde his principibꝝ philosophus vult
 Arcesilam, qui tantū Homero tribuit, vt mandū iuerit in lectū quin
 ex eo aliquid prius legerit, sed & in lucē ad amasium se ire dicebat.
 IVRECONSULTI Romani vetustiores, ita Poetasq̄ locos iduenerūt
 vt aliquid ex ipsa testimonij & autoritatis, decretis suis accedere vo-
 lerint: quod hodie in libris illis elegantissimis digestoꝝ apparet /
 quibus ab Homero petita testimonia frequenter interuntur. Sicut. l.
 prima. ff. de contrahenda emp̄. vbi Vlpianus asserit, Sabitū & Pro-
 culum emp̄torē in rex per mutatiōe quoꝝ esse, Homeri testimonio
 probasse. Preterea in. Laut. facta. ff. de penis, quoꝝ verbis Claudij cō-
 stat vbi de tortuosis casibus apud Circeos exito puniētē scribit, Ho-
 meri quem preceptū poetarū appellat testimonio vtitur. Item in. l.
 prima. ff. de mortis causa donatiōibus. Marcellus Homeri exemplo
 vltus est. Marrianus alij. ff. de legatis tertio. in. l. legatis / vbi sues pe-
 corum appellations contineri ait. Homeri testimonio vltus est. Item in
 l. legata. ff. de supellestiale legata, cum Pauli verbis ostendit mensa /
 cuiuscunq̄ materij similiter & candelabra supellestialis nomine cō-
 p̄tēdi. Homeri auctoritate de mensa Vlysis pendlope donata vltus

*Enna male
 dispeni nolle
 vults ergo
 princeps
 ab amasium
 se ire dicebat*

est. Rurfus in l. Si uxor ad. l. h. de adulteris / Scribit Vlpianus, Scru-
tum Cocchium iurif. confultum in lege ad oīa matrimonia pertinente
fuisse vīum Homeri auctoritate pro se. Et in l. qui veniū. ff. de verb.
fignificatione, Catus ostendens veneniū, salubre intelligi pharmaciū
& noxium, auctoritate Homeri quē summū Cereos Poetā appellat
vītur. Deniq; Imperator Iustinianus, in epistola illa que prohemij
loco libris digestorū appofita est ad finem Homerū patrē virtutis no-
minat. Ad legem autē Aquiliū instituit. et af. Homerus. Item de emp-
tione & venditione. ¶ Item prædictum: diuidē versus citatur, conformes
his qui. ff. adducti sunt. In quibus et greci versus trivialis co-
dicibus desunt, hodie opera Guiljelmi Budæi & Andrea Alzani, doc-
tissimorū hominū / reſerui: Quin & Maronis testimonio, ad ostendē-
dum enotaphij lectū esse religioſum, in l. in anū. ff. de rerū diuis.
Martianus inuitur. Quo in loco Acursius suo more, vixote litera: ū
emlor, insigniter deſirat: Poetay auctoritatē abſeſſēdū esse existimā,
propterea q. l. ſequente scriptū est. Sed dmi fratres contra reſcripte-
runt. Quasi non potius Martiani ſententiæ Vlpianus adſcribitur q̄
Virgilius. Hic enim vel iustus, testis citatus est. Ille vtro alius Dicoſ
fratres aſeruiſſe profert, rectius igitur Martiani falli q̄ Virgilium
Acursius dixiſſe: quanq̄ ne hoc quidē recte, nam quid per enota-
phium in prædicta. l. intelligendū ſit Acursius neſciat: homo alloquet
magis ingentē, & minime malus, verum quinc Poetas vīq; vt helle
Budæus ait: nec oratores legitit. DE MEDICIS, vix est quod ſcribā
nam hęc profefſio peculiaris illuſtribus poetis fuit, vt non minus ve-
re q̄ elegiter dictum ſit. Vanus & Medicis vīus Apollo fauet. Ea
re contigiſſe mihi exiſtimo, vt poſt inſumpta aliquando iuris noſcen-
dā ſtudia, quibus perpulchre proficere me ſentiebā, propoſito muta-
to, ad Medicinē ſcriptores animū applicerem, non quidē q̄ minor
apud Medicos Barbaricos eſſe mihi videret, qui neceſſitate quadā
per tot variay linguay vītata in morbis vocabula barbari eſſe cog-
nuntur: ſed ea grata potius, q̄ reſ ad naturā pertinendū ſtudijs ab-
inente ſtate oblectatus, neſq; ea vberius q̄ apud medicos eruditos
traſtari tandē animaduertit, præterea q̄ ad Poeticam, quam ſemper
excolatus ſum, potentis nature peritiā plus q̄ ancipitiſ conſi-
horum doctrine rationē vulturam intelligebā, Medicus eſſe q̄ iurif.
peritus malui. Coeſtat Homerū medicinam percauſiſſe. Virgilius
vero numerus Latij princeps, autore Donato, tantū operam Medi-
cinę & Mathematicę impendit, vt alios doctrina perinatq; hāc artij
facile ſuperauerit. Inq; malus eſt, clariffimos vates, optimos Medi-
cos ſenſiſſe, q̄ ſi quis a claris medicis, claroy poetay ū ſerimoniy pe-
tita ſenſiſſe dicat. Sunt autē & herbay vires & multay rerum nature

perquisitiones verbis tam graecis q̄ latinis perferipti. Nec in legi-
bus scribendis a poetis numeris legilatores abstinuerunt. Nam
quas leges Atheniensibus Solon dedit, eas Hexametro versu scrip-
tas fuisse constat. AD THEOLOGOS transeo, non veteres illos q̄
poetis sacrum, sed nostros, qui gentiliū portarū sententijs oblectati/
frequenter ex poematis locos in rerum ad religionē pertinentiū tra-
slatione citant: non ea gratia, vt existimo q̄ viriū minus, aut dei,
aut Ecclesię præcepta seorsum posita habere viderent, quis enim hoc
animi compos diserit? Sed quod ethnicorū consensus ad veritatem
nobis præscriptū accedens, locupletiorē tam facere hoc quidē modo
soleat, vt in vulgariū maxime animis firmiter hēreat: vt si, Colendos
esse parentes cupiū ex dei præcepto proposuero, & subitico a deo es-
sonum naturali hominis mansuetudini hoc præceptū esse, vt geni-
les etiā & increduli ab eo haud quāq̄ discēserint Pythagora docē-
te seōm deos, parentes honorandos esse: & Aeneas post ista nomen
in se ea potissimū causa transfuisse q̄ e medijs flammis parentem
Anchisem humeris suis portauit: ex Maronis sententia li. i. vni. se-
cundo, Consequor certe, vt maior fides præcepto detur, exterarum
scripturāq̄ accedente consensu, q̄ si imperito homini seorsum exhi-
buero, Præterea si hoc Maronis cito in primis venerare deos, iudico
id in ordine omnium seruandū esse a nostris, vt Deum verum in primis
amare & omnia præferant. Turpe enim est hominē Christianum
cui gratia data, & indubia præscripta sebetas ei, id, sibi præceptum
negligere, quod ante gratiæ tempora, homo Ethnicus & in media er-
rorum caligine sepultus, obseruandum esse cognouerit. Hoc modo
Hieronym. multa in Moysi & prophetarū voluminibus, quædā de genti-
liū libris assumpta fuisse scribit: Hoc modo potuit Paulus gentiliū
portarū versiculos suis inserere, vt in plūrip̄ ostēderet nō nouū nec
inamditū esse quod iuberet, sed ab his etiā similia præscripta fuisse/
quos maxime sequebantur. Præterea animaduerto Hieronym. & Au-
gustinum adeo studiosos aliquando portarum fuisse, vt scribendo/
in poetarum carmina vitæ causa habita, nec sententia aliqua iuuan-
te/ per se incidit. Quale illud Hieronymi ad Rusticum monachū,
quem ad strenuus exercitiū & labores iuges adhortans, sic inquit
inter cetera. Aresq̄ a quo limite diuidit, in quibus cū clerū iactata
fuerint semina, vel plantæ per ordinē positæ aquæ ducunt irriguæ, hic
pulcherrimorū versuū spectator assistas. Ecce supercilio diuosi tra-
mis vndam. Elicet illa cadens, riuellū per leuis murmur. Sæua eien-
tebetrisq̄ arenia temperat arua. &c. versus sunt Maronis libro ge-
orgicorū primo. Augustinus a lit. de ciuitate dei decimo octauo sic.
Magi sunt qui vulgo maledici ob facinorū magnitudinē incupant.

Hi sunt qui permissa Dei elementa concutiunt, turbant mentes hominum minus confidendum de deo, ac sine ulla veni haustu/violentia tñ intermunt, vt Lucanus. Mens hausti nulla sanie polluta veneni incantata perit. Et. versus Lucani est ex lib. vi. vbi Excantata emet dati codices habent, non incantata, videro hęc eo libentius, q̄ vtrq̄ locus a Gratiano in decret. Canoniciis reperitur. Hic. xxvi. q. vi. cap. Nec mirum. Ille autē de consecra. dist. v. cap. Numq̄. Vt hi enī qui ad riuos semper, ad fontes nunq̄ labra admouent, quod assero inelligere queant. Vere igitur, libro de doctrina Christiana secundo Augustinus Si qua: inquit: vera dixerunt Philosophi & Pagani ab eis sunt tanq̄ ab iniuriis possessioribus in vsum nostrū vendicanda: Citate enim gentiles non est (vt indocti putant) sacram scripturā adulterare, sed dei verbum confirmare & adiutare animas, vt Bernhardinus de Buis ait, multa enim, illa multis odiosa venustas quę amplexerunt, cum in vicia, tum pro virtute tradidit. Quid de lingę venustate aut latine dicam aut gręce, a qua quicquid venustatis mortem sapit idolatria: voluptate errore: aut libidine, vel peccididū vel radendum esse & toti eam in puriore vsum veritatis transferendam Hieronymus in epistola ad magistri oratorē vrbis Romę scriptę reliquit. PRAETerea, quod supra quoq̄ strigi, alia causa est quę mouere nostros debet, ne tenere potas aut philosophorū gentiliū sententias citari a plerūq̄ essentent. Nam si persuadere quicq̄, vel aduersarijs volumus vel his qui scorsum non satis iudicij habent/videndum est in primis non quid nos tuto sequi videamur, sed quę media esse possint, per quę ille qui dissentit & reluctatur, in eam sententiam quę nostra est recti atq̄ induci queat, nam ridicula illa disserendū est ratio, in qua qui dissentit offam quasi erudam ingerit, sine modo & statim quod exultat, ratū haberi contendit, aliorū animos sup̄ peruinacis immodesta cōmiciens, quod genus fuit vt Hieronymi verbis utar/ quoq̄ verba in pugnis & syllogismi in calcibus existunt, quorum insolens contentio absterere potiusq̄ illicite morem oberrantium pernicacis per sepe solet: Est autē aliud vi obpellerē, aliud libere sua dēre. Differare solet lumenū qui paulo impetuosius verberibus adactū trahit, qui vero aut voce molcet aut manu, ingenū sepe taurum exiguo adligatum funiculo quo liberit duct. Eam ob rem M. Cicero & F. Quintilianus scribūt in genere dēberandi / primū esse, vt quibus consiliū daturū simus circūspiciamus, alia enim sapientibus, alia stultioribus fidei faciendę, media stantibus: sapientes enim, fas, iustum, & honestum concitat. Vulgaribus autē vicioq̄ consuetis animis, sepe laudanda voluptas & eorum vicioq̄ quibus maxime oblectamur spes p̄scribenda est, vt si non virtutis amore/

saltem

saltem vicij desiderio/ quod stultis pro virtute est, correpti id agant
quod maxime volumus: Quod sanctissimi aliqui viri, & religionis
nostrę primarij iudices, animaduertentes / eo conuerunt hanc alia
ratione in illa cum gentilitate pugna se victores facilius euasuros,
aut humaniter quod velent repugnantibus perinasuros citius/ quā
si ipsorum doctrinā penitus perlustratis, omnis erroris incita, can-
salq; intelligerent, vt hoc modo meliori armatura periculi sumi &
errata firmiter rationibus recunderent & si quę bene discissent
ea in suam viam conuertendo/ proprio(vt aiunt) illos gladio conso-
derent. Quam quidem rem ita semper tractasse videntur, vt per in-
itia multo magis conati fuerint ostēdere, quid in se mali falsa ipsos
religio q; quod boni nostra fides contineret. Erat enim discutiendo
prius eradenda prauitas opinionū/ vt fidei veritas passatim emel-
lis animis eo firmius adhereret, quo quidē modo spiritu sancto
inuente scripturay suay fidelitate obsecuti sunt, quod ab initio ap-
miraculose magnitudine/ doctrinam Christi genibus cōmunicādo,
obtinuerunt. Hinc auctore Hieronymo in Epistola ad mag. Crat. Cy-
prianus vir eloquentia polens & martyrio/ reprehensus est, q; aduer-
sus Demetriadem scribens/ testimoniū vñ sū prophetay & Apo-
stolorum quę ille ficta & cōmuniata esse dicebat, & non potius phi-
losophoy ac Poetay / quorū auctoritatē vt Ethnicus contra ire non
potuerit. Discuntur itaq; seculares literę/ non vt sequi eas sit necesse,
verum vt iudicent atq; conuincant, vt Hierony. ait super Pauli epistola
ad Timon quo modo/ si quispiam aduersus mathematicos velit scri-
bere, imperios Matheseos, rursi pateat, & aduersus philosophos di-
spuet, si ignorat dogma philosophoy. &c. quę omnia repetita sunt
dist. xxvii. Decreti cap. qui de mensa. Inde et q; Methodius Euse-
bii & Apollinaris/ qui Celso & Porphirio religiō nostrę repugnā-
tibus fortissime responderunt/ adeo gentium oīa scriptiois gene-
ra ex parte esse deprehensū sunt, vt se Hieronymus in ea reipoy cōpa-
ratione impertinensum esse dicere nō erubescat, qui idem, Iosiphus
inquit antiquitatem approbant Iudaei populi duos libros scripsit
contra Apionē Alexandrinū gramaticū / & tanta seculariū literarū
profert testimonia vt mihi miraculū subeat quomodo vir Hebraus
& ab infamia sacris literis eruditus eundem grecos Bibliothecam
eueluerit. Lege Hieronymi ad magnū Cratorē epistolā / & intelligen-
cōnes istos accedentis ecclēie patronos adeo philoſophorum &
Poetay doctrinis atq; sententijs suos refarsisse libros vt nescias quid
in illis primū admirari debeas an eruditionē suā an scientiā scrip-
turarum: Hoc Hierony. dixit / Cuius tū diuina illa & reuerentissima
doctrinę & pietatis in religione nostrā monumenta: adeo vniuersa

non elegantia solum, verum etiam sententias / tam e philosophoꝝ q̄
Poetas scholis depromptas, vbi q̄ indicant & preserua, vt legenti
mibi fidem fecerit, tum primū res sacras cōstanter tractare aliquid
posse, cū profanas ad vnguē excusserit. Tantum abest vt Demo-
num obum poetas scripta putarit. Namq̄ vt ab hoste sanctus mil-
les dicit quid sibi potissimū capendū sit / ita Deo sacratus animus
tum primū cōmuni saluti recte cōsulet, quum qua in parte maxime
gentiliū immunitas noceat / experius est. Quam ridiculus Augustinus
fuisset, si contra gentiles scripserit non prius oēs poetas & histori-
cos euocasset. Eu sebens græcus Evangelicam preparationē cōsursus
oēs cōsulū gentiū cōmemoras edidit. Ignoratum enim reprehendere,
aut plebei est ingenio diffidens, aut omnino stulti: Seneca nos-
ter / parcissimus temporis estimator / & nullū suis nisi fructuosissimam
lectionem permittens lib. ad Lucil. epistolārū primo / multa Poetas
docuisse scribit, quæ Philosophis aut dicenda erant / aut dicta sunt /
quæ vtiliter legi & adduci cōmode queant. Citatq̄ ex Publī mimis
hunc Senariū. Alienū est omne quicquid optando venit: quo negat
fortuna in nostro habenda esse. Quod sic Lucilius expresserat. Non
est enim fortuna quod fecit tuum: & iterū melius hoc senario. Dari
bonum quod potuit, auferri potest. Quorum cum sit e philosophia
manūta veritas: quis vltimū damnabit: oīs si sine mimis. Nam vt boni
fructus p̄cū habent quocūq̄ in agro crescant, ita publico fauore
digna ipsa veritas est quocūq̄ eius sit autor / maxime si cōmuniter
asseritis adiamto esse potest. Epicurus in multis noxijs doctrinæ phi-
losophus fuit. Ex eo est se profecisse ait Seneca. indies magis: dum
quasi inter spinas obambulando, salubriū herbarū flores decerpit.
Velle ego multos hodie pertinaciā emolli, & in meliora consilia
induci animos: vt & illi tandem meliora fecerit, maiorū no-
stros velle-
gij inuiterem potius / q̄ errorem asserendo degenerare. Scio
multos esse qui manifestioribus studijs ob hoc se soli infeli sunt / q̄ in
eis nihil profecerunt: cumq̄ p̄ se q̄ regia via incedere & ad optas
quasq̄ artes contendere viderent, ipsi cōmuni saluti inimici, inuidia
marcescere maluit / q̄ hī videri qui bene introductis acquirere:
hæc enim summo impetu & inscientia. quasi Aristarchea virgula oīs
conferens, impudentissia fronte cadere de his etiā quumq̄ didice-
runt statimere. Quibus hoc laeri est, q̄ similis farina plebeios animos
quasi oraculo quodā pertrahunt quo volunt: Vt si quando malos
esse Christianos illi poetas dixerint / & Nacca quispiam verna / aut
pannucia Baucis id audiat / continuo credat / alijs laudat / tocatur.
His ego siaderem / quod Hierony. ait / ne vescenti in dente ipsi edem-
tuli inuiderent, & oculos Capreaq̄ ne talis ipsi contemnerent. Nam

si nū aliud homini Christiano ex gentiliū scriptorū lectione eīmodi
 accedit/hoc certe maxime & vnicū quod petamus emerget, vt sese
 deleat conscientia, gaudeatq; mens se in veritatis luce versari quod
 est (vt Laetan. ait) animi pabuli incredibili voluptate psumum. Vnde
 qd ista refero surdis auribus, & desperatis, Veterū rariū facilius est
 frangere q̄ flectere. Tecum agam mi frater, cui perisulū esse de-
 bet, rariū apud vetustissimos, Poetarū autoritatē fuisse, vt Athenien-
 sibus & Megareis de Salamine insula. contendētibz, Solon vnicū
 versiculo pronūciato quē a se fictū Homeri esse affirmauerat, Athe-
 nienētibz, Iudicū decreto, eam restituerit, autoribus. Quintiliano li-
 bro quinto vbi de exemplis: & in vita Solonis Plutarcho. Homeri
 versus ex secundo Ilyades hic est. Bis semis Salamine Atax cū nauis-
 bus ibat. Cui hunc cōmentitiam Solon subiecit. Cecropidum quo
 castra loco posuere phalanges, ex quo Iudices cum belli cū Troiani
 tpe Salaminios athenienēsiū castra secutos fuisse intelligerent, fide
 ipsa/Homeri solo noīe facta. Salaminī Athenienēsiū adiudicarunt.

DE MUSIS. ET EARVM NOMINIBVS QVID
 intellectum. TITVLVS. XXII.

Commodum est, vt inter cetera de Musis, quę peculiariter
 olim Vaticanā nomina fuerunt, tibi aliquid scribam, non q̄
 notitiam apud multos de his quę memoratu digna sint,
 & legenti faciunt satis prodita esse plerūq; , sed q̄ occurrere in hac
 quoq; parte, breui informatione subundo ingenii tui desiderio, dig-
 num duxi, ut hac tanq; rudimentaria traditione instituissem, amplio-
 ra apud alios extra molestant legeres. Musarū nomen a cantu græci
 instituerunt, quod ars de canendi ratione tractans Musica appella-
 ta, indicat. Quantiū Plato diuinus, in Dialogo qui Cratylus, sine de
 reſta nominū ratione inscribitur. Musarū & Musicę nomē a μῦσος
 quod inquirere significat, deduci affirmat. Pharnutus & Sudas a
 μῦσος quod est inquisitionis: quoniam ip̄s inquirendo sine cau-
 se totius disciplinę. Eufebius a μῦσος quod apud græcos significat
 honesta doctrina instituit. Ex quo satis patet, scriptorū diuini mode
 nomen interpretantiū, aliquos musas absq; allegoria aliqua, secun-
 dum vulgariorū nominis Erymon, ad cantū sonoritatemq; , non nul-
 los vero Hesiodum imitantes, ad animū potius humanū allegorico
 sensu, aut celestis orbis rationē cōmodiore interpretatione retulisse
 Hinc Varro alterā secutus opinione, tres Musas fecit, aurore Seruio
 unam quę ex aquę motu nascitur, nam & hoc corpus, licet non sine
 aeris hydraulicis organis sonoritatem efficit. Alteram quę iſto aere